

på plenarmødet den 30. december efter gentagne konsultationer mellem præsidenten og samtlige medlemsstater: Pladsen deltes mellem de to kandidater, således at Jordan bliver medlem af Sikkerhedsrådet i 1965 og Mali i 1966, dog underforstået at de to lande skal besætte hver en plads i fulde to år, såfremt Sikkerhedsrådet udvides i 1965 ved den forudsete ændring af FN-pagten.

Sikkerhedsrådet består herefter i 1965 af følgende medlemmer: De fem permanente medlemmer (Frankrig, Kina, Sovjetunionen, Storbritannien og USA) samt Bolivia, Elfenbenskysten, Malaysia, Nederlandene, Uruguay og Jordan.

Forinden valget fremkom repræsentanter fra Indonesien, Albanien og Cambodien med erklæringer, hvorefter de fandt valg til Sikkerhedsrådet på grundlag af „no objection“-proceduren ulovligt, men ikke ønskede at gøre indsigelser, såfremt generalforsamlingen i øvrigt fandt proceduren acceptabel. Indonesiens repræsentant udtalte tillige, at hans land ikke havde anerkendt Malaysia, og at hans regering ville drage alle konsekvenser af denne ikke-ankendelse, hvilket også gjaldt spørgsmålet om Malaysias kandidatur til Sikkerhedsrådet.

4. FN-konferencen for handel og udvikling.

(Den foreløbige dagsordens punkt 32).

Den 30. december vedtog 19. generalforsamling sin vigtigste resolution med beslutningen om at oprette FN-konferencen for handel og udvikling. (UNCTAD). Det havde oprindeligt fra vestlig side været en forudsætning for vedtagelsen, at der samtidig hermed opnåedes enighed om en løsning af art. 19-problemet, men efter pres fra u-landene gik den vestlige gruppe med til vedtagelsen af resolutionen, skønt art. 19-problemet fortsat var uløst.

Ifølge resolutionen skal FN-konferencen for handel og udvikling være et fast organ under generalforsamlingen. Konferencens medlemskreds er alle FN's medlemslande samt sådanne andre lande, der er medlemmer af FN's særorganisationer eller Den internationale Atomenergiorganisation. Kon-

ferencen skal sammenkaldes mindst hvert tredje år.

Konferencens stående udvalg er styrelsesrådet for handel og udvikling, som består af 55 medlemmer, herunder de tre skandinaviske lande. Rådet skal uden for konferenceperioderne mødes regelmæssigt to gange årligt efter sin egen nærmere bestemmelse. Under rådet skal der nedsættes i hvert fald tre komiteer for henholdsvis råvarespørgsmål, industrivarespørgsmål og finansielle spørgsmål.

De nævnte organer får et særligt sekretariat under ledelse af en generalsekretær, der dog vil være underlagt FN's generalsekretær. På plenarmødet den 10. februar 1965 godkendte generalforsamlingen, at argentineren Raul Prebisch, der havde været generalsekretær for verdenshandelskonferencen i Genève i 1964, udnævntes til generalsekretær for FN-konferencen.

FN-konferencen for handel og udvikling har til formål at koordinere alle bestræbelserne inden for FN vedrørende udviklingslandenes handelsproblemer i vid forstand og skal herunder navnlig beskæftige sig med samhandelen mellem dels industrilande og udviklingslande, dels lande med henholdsvis markedsøkonomi og planøkonomi. Konferencen skal endvidere behandle sådanne finansielle og bistandsmæssige spørgsmål, som har forbindelse med udviklingslandenes handelsproblemer.

Der er i generalforsamlingens resolution fastsat særlige procedureregler for handelskonferencen og dens organer, som tilsigter at indføre et forligsstadium i behandlingen af spørgsmål om konkrete foranstaltninger af større økonomisk eller finansiell rækkevidde i bestemte lande. Dette forligsstadium, der indførtes efter forslag fra industrilandenenes side, skal tjene til, at der bliver et tilstrækkeligt grundlag til at vedtage henstillinger vedrørende de nævnte spørgsmål, hvilket i praksis især vil blive forslag fra udviklingslandene om handels- eller bistandspolitiske foranstaltninger i industrilandenene. De særlige procedureregler, der repræsenterer en nydannelse i arbejdsformen inden for FN-organerne, udgør en betydningsfuld indrømmelse fra udviklingslandene til samarbejdet inden for handelskonferencen.